

нѣмаше водители, кои да поведяхъ народа на ягкы-ты гърцкы твърдини. А безъ освоеніе тья твърдини побѣда-та не бы была побѣда, нито възстаніе-то възстаніе. А пакъ да ги прѣвземяхъ пò-късно, съ туй още пò-тежко щяше да имъ иде, зашто-то неприятель-тъ бы дошълъ въ себе си отъ първья ужасъ и можалъ бы да ся наготви пò-добрѣ за обранж. Инди трѣбаше да ся употрѣби врѣме-то, па да ся крачи на напрѣдъ. Между туй напраздно ся выкаше:

— На Гърци-ты! На Гърцы-ты!

Българи-ти оплѣнихъ гърцкы-ты къщи, дугяны и писалища, ала не отидохъ на твърдини-ты. Инди трѣбаше съ нѣщо ново да ся насърчатъ, распалять и поведжтъ.

Да ся распалять и поведжтъ! Туй е лесно да ся рѣче, ала тежко да ся изврши. Кой можеше да направи това? Само единъ Радомиръ Сурсувуль. Ако да бы щялъ старецъ-тъ да ся покаже отъ свож-тж палатж на доксата, па да посочи съ пѣрстъ на твърдини-ты и да рѣче: Идѣте, отъмнѣте ги! Българи-ти быхъ ся спустили и отнели быхъ ги.

Инди само заради туй, въ най-опасно-то мгновеніе, кога-то ярость-та на побуненый народъ бѣше въ най-горенъ стѣпень, а пакъ не можеше да ся вознесе до тамъ, щото да удари на твърдини-ты, нѣ заплашваше, че малко по малко ще попусти — въ тоя часъ ся исправи Ясень прѣдъ Сурсувула. Цѣль бѣ напръсканъ съ кървь и покрытъ съ прахъ. Дрехы-ты бѣхъ му поцѣпены, рѣцѣ-тъ и тѣло-то пълно съ бѣлеги.

Сурсувуль сѣдѣше въ срѣдній дворъ у свож-тж палатж, а наоколо му неговы-ти пріатели и дворскы-ти хора. До него бѣше и Марія и нѣколко другы жены. Мжже-ти, що го окржжавахъ, бѣхъ мждри и не млади хора, кои-то ся държахъ о радомировы-ты начала и мнѣніе, всичкы бѣхъ